

Arrest

nr. 268 420 van 16 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 december 2021.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 juli 2016 in Duitsland internationale bescherming heeft verkregen.

3. Verzoeker stelt in de eerste plaats dat de termijn van 15 werkdagen, zoals vermeld in artikel 57/6, derde lid van de Vreemdelingenwet, niet werd gehonoreerd. Doordat deze termijn niet is nagekomen, en alsnog werd geoordeeld dat het verzoek om internationale bescherming als niet ontvankelijk werd beschouwd, is het voormelde artikel volgens verzoeker geschonden. Hij verwijst in deze context nog naar het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht.

De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in artikel 57/6, derde lid vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het Commissariaat-generaal belet (om nog langer) een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 110-116). Verzoekers argumentatie kan aldus niet worden gevolgd.

4. Verzoeker stelt vervolgens dat niet actueel is aangetoond dat hij internationale bescherming in Duitsland geniet. Verzoeker voegt een stuk bij van 10 maart 2021 waarin wordt vermeld dat verzoeker sinds 13 april 2019 geen internationale bescherming meer in Duitsland geniet. Hij stelt dat hiermee in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden, nu enkel wordt verwezen naar het 'Eurodac'-resultaat van 22 februari 2021 en een brief van de Duitse 'Federal Office for Migration and Refugees' van 7 april 2021. Hij stelt dat de verwerende partij een onvolledig en onzorgvuldig onderzoek heeft verricht.

De Raad stelt dienaangaande vast dat uit het administratief dossier, en tevens de bestreden beslissing, volgt dat verzoeker internationale bescherming in Duitsland geniet, wat onder meer volgt uit het 'Eurodac'-resultaat van 22 februari 2021 en de brief van de Duitse 'Federal Office for Migration and Refugees' van 7 april 2021, waarnaar verzoeker bovendien zelf verwijst. Bovendien is de brief van de Duitse overheid van 7 april 2021 recenter dan het stuk van 10 maart 2021, waardoor het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij vaststelt dat verzoeker actueel internationale bescherming in Duitsland geniet. Ook het 'Eurodac'-resultaat van 22 februari bevestigt dit, wat tevens recenter is dan de voorgehouden stopzetting van verzoekers internationale bescherming op 13 april 2019. Verzoekers betoog dat zijn internationale bescherming zou zijn afgelopen op 13 april 2019, kan dan ook niet worden gevolgd.

5. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Duitsland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen

worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Duitsland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Duitsland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Duitsland verleend werd, te weerleggen

6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Duitsland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. Zo gaat verzoeker niet in op het motief betreffende het gebrek aan de mogelijkheden op gezinshereniging, en dat dergelijke wetskritiek niet dienstig kan worden aangevoerd. Verzoeker beperkt zich ook hier tot een loutere herhaling van zijn betoog.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Duitsland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status. Uit de gegevens vevat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Duitsland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Duitsland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

7. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Duitsland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat haar subsidiaire bescherming geldig was tot 13 april 2019 en dat dit aspect niet werd onderzocht. Zij benadrukt dat er dus geen enkele garantie is dat zij nog bescherming geniet in Duitsland. De verzoekende partij legt tevens een aanvullende nota neer met een antwoord van de Duitse ambassade waarin gesteld wordt dat de ambassade niet op algemene wijze kan bevestigen dat de subsidiaire bescherming geldig blijft.

In het licht van het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst volgende gronden van voormelde beschikking:

“4. Verzoeker stelt vervolgens dat niet actueel is aangetoond dat hij internationale bescherming in Duitsland geniet. Verzoeker voegt een stuk bij van 10 maart 2021 waarin wordt vermeld dat verzoeker sinds 13 april 2019 geen internationale bescherming meer in Duitsland geniet. Hij stelt dat hiermee in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden, nu enkel wordt verwezen naar het ‘Eurodac’-resultaat van 22 februari 2021 en een brief van de Duitse ‘Federal Office for Migration and Refugees’ van 7 april 2021. Hij stelt dat de verwerende partij een onvolledig en onzorgvuldig onderzoek heeft verricht.

De Raad stelt dienaangaande vast dat uit het administratief dossier, en tevens de bestreden beslissing, volgt dat verzoeker internationale bescherming in Duitsland geniet, wat onder meer volgt uit het ‘Eurodac’-resultaat van 22 februari 2021 en de brief van de Duitse ‘Federal Office for Migration and Refugees’ van 7 april 2021, waarnaar verzoeker bovendien zelf verwijst. Bovendien is de brief van de Duitse overheid van 7 april 2021 recenter dan het stuk van 10 maart 2021, waardoor het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij vaststelt dat verzoeker actueel internationale bescherming in Duitsland geniet. Ook het ‘Eurodac’-resultaat van 22 februari bevestigt dit, wat tevens recenter is dan de voorgehouden stopzetting van verzoekers internationale bescherming op 13 april 2019. Verzoekers betoog dat zijn internationale bescherming zou zijn afgelopen op 13 april 2019, kan dan ook niet worden gevolgd.”

Uit voormelde beschikking met verwijzing naar het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dan ook dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt, wel degelijk een gedegen onderzoek werd gevoerd. De Raad beklemtoont dat uit de informatie opgenomen in het administratief dossier, waaronder het schrijven van 7 april 2021 aldus recenter is dan het schrijven van 10 maart 2021 dat de verzoekende partij opnieuw voegt bij haar aanvullende nota en hierin benoemt als stuk 2: “Het BAMF (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge): statuut geldig tot 13 april 2019 (zit al in het AD)” en waarnaar zij wederom verwijst ter terechtzitting, blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk internationale bescherming geniet in Duitsland. Met het stuk 1 gevoegd bij haar aanvullende nota, dat de verzoekende partij benoemt als “Mail van de Duitse ambassade dd. 28/12/2021 in antwoord op de mail van de raadsman van verzoeker van 24/12/2021 met vraag tot inlichtingen mbt de actuele situatie: zij kunnen niet bevestigen dat verzoeker nog steeds subsidiaire bescherming geniet gelet op de afwezigheid van registers die beschikbaar zijn voor de ambassade”, toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Hieruit blijkt immers slechts dat de verzoekende partij contact dient op te nemen met het BAMF en wordt er vervolgens toegelicht dat, zoals de verzoekende partij zelf aangeeft in de benaming van het stuk, er helaas geen register in Duitsland toegankelijk is voor de ambassades dat dergelijke informatie bevat. Bijgevolg weerlegt de verzoekende partij hiermee de vaststelling dat zij internationale bescherming geniet in Duitsland, niet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS